

Frederik Knudsen til sin Kone

Taarup, 18. Maj 1849.

Kære elskede Kone!

Dit Brev fra den 11. modtog jeg den 16., og det glæder mig at se, at I er ved Helsen. Jeg er Gud ske Lov også ved en god Helsen, og har det for tiden meget godt, for vi er på Fyn i en Bondeby, som hedder Taarup.

Vi kom fra Fredericia den 16. om Morgenen Kl. 8, og vi forlod med Glæde Byen for samme Morgen Kl. 3 var Fjenden begyndt at bombardere Byen.

Der var dog noget som forstyrrede mig i Glæden. Netop som jeg gik på Broen for at gå ombord, mødte jeg min Broder Peder, som marcherede ind i Byen. Du kan tro, at jeg ønskede at jeg måtte følges med ham tilbage igen. Netop i Krig føler Søskende for Hinanden, som de altid skulle føle.

Jeg længes nu meget efter tale med ham, og det vil sikkert heller ikke vare længe, før vi kommer tilbage til Fredericia igen. Vi er kun afløst i kort tid.

Du spørger i dit sidste Brev, om vi snart får Hjælp eller hvad det skal blive til. Nej, min kære Ven! Jeg ved lige så lidt som Dig. Jeg trøster mig ved, at jeg tror på Guds Hjælp kommer. Det kan se yderst sørgelig ud, men Herren er mægtig nok til at hjælpe os. Han vil passe på os, så kan vi komme uskadte igennem de farligste Kamp. Hvis det er Guds Vilje, så vil jeg komme frisk og sund hjem til Dig og vores kære små Børn. Når jeg tænker på dem, får jeg Tårer i øjnene. Mine Tanker er altid hos jer, og mit Hjerte slår for jer. Men hvis det er det Guds Vilje, at jeg skal falde i Kampen, så lad os også være klar til det, for Paradis venter.

Hermed vil jeg slutte, og bede Dig hilse dine kære Forældre og Søskende samt alle gode Venner.

Din til Døden tro og hengivne Ægtefælle

Frederik Knudsen

Frederik Knudsen til sin Kone

Roerslev, 13. Juni 1849.

Kære Kone!

Jeg er i en Bondeby på Fyn, som hedder Roerslev. Vi har Hjemve, men her har vi et godt sted at sove og får god Kost. Vi behøver heller ikke at frygte Fjendes Kugler. Det er en stor Fornøjelse at se Kornet på Markerne, og Fynboerne er meget venlige Mennesker. De få Dage, vi lever her, forsvinder hurtigt som en behagelig Drøm.

Ligeså mange Fornøjelser vi har på Fyn, lige så mange Besværligheder har vi i Fredericia; Der kommer vi aldrig under Tag, og kan ikke få Andet at spise og drikke, end hvad vi har hos os. Fjendens Bomber og Kugler flyver over Hovedet på os hele Tiden. Der er god Grund til at takke den almægtige Gud, for der er kun få, der er dræbt af de mange Kugler, der er skudt efter os.

Det strenge Tordenvejr, som Du skrev om, oplevede vi også ved Fredericia. Vi lagde dog ikke så meget Mærke til det, fordi Fjendens Kanoner tordnede endnu højere end den rigtige Torden.

Der har længe gået Rygter om Hjælp fra Rusland, og jeg tror da også, at det er rigtigt, selvom vi synes det går temmelig langsomt med Hjælpen. Men mon ikke det er de større Magters Hensigt at skabe Fred på en bedre Måde end Krigen. Hvis det sker, vil det naturligvis være det Bedste for os alle. Ellers må vi håbe på Guds Hjælp.

Nu beder jeg Dig at hilse dine Forældre og Søskende og alle gode Venner.

Din hengivne og til Døden tro Ægtefælle

Frederik Knudsen

Frederik Knudsen til sin Kone

Borum, 8. Juli 1849.

Kære Kone!

Du må have mig undskyldt, fordi jeg har tøvet noget længere end sædvanlig med at skrive. Dit Brev fra den 29. fik jeg den 3. Jeg havde allerede dengang hørt om, at vi skulle i Kamp mod Tyskerne, og jeg havde derfor ikke Lyst at skrive, før jeg vidste, hvad Skæbnen ville bringe mig der. Vi forestillede os nærmere Døden end Livet.

Om Eftermiddagen Torsdag den 5. Juli fik vi at vide, at i Nat skulle det ske. Vores Officerer gav os streng Ordre om at gå frem så hurtig som mulig, for jo langsommere, jo flere ville falde. Vi fik at vide, at vi enten skulle sejre eller dø.

Da Klokken var 1 om Morgenen, marcherede vi ud af Byen til Stranden på Nordsiden. Da vi nærmere os Fjenden, skød de så meget, at det så ud som om vi skulle igennem et Bål. Jeg undrer mig stadig over, at der ikke faldt flere, end der gjorde.

Jeg fulgte min Kaptajn, og da vi havde stormet 2 eller 3 Forskansninger, så blev han såret i højre Skulder, så han ikke kunne følge Kompagniet mere. Vi gik noget til venstre i en Løbegrav, og jeg tilbød Kaptajnen at hjælpe ham, så godt jeg kunne. Han hedder Kaptajn Hein, og er en Ven af hele sit Kompagni.

Mens vi gik, mødte vi en Fjende, og jeg greb hans Gevær og rev det fra ham. Han var straks villig til at være min Fange, men da vi kom omtrent 10 Skridt længere frem, stod vi imellem en hel Trop Fjender. De forsvarede deres Løbegrav med den stærkeste Geværild. Så tog han igen sit Gevær, og nu var Kaptajnen og jeg deres Fanger. Vi satte os ned på Bunden af Løbegraven ved Siden af hinanden.

Der gik ca. en Time, så blev de angrebet hårdt af vores Folk, og der var nogle, som var kommet på den anden Side af deres Løbegrave, som Tyskerne synes skulle være Fanger. Da Fjenden ikke troede vores Soldater forstod deres tyske Ord, så tvang de mig til at gå hen i mod dem og bede dem lægge deres Våben. Det benyttede jeg til at flygte, for der havde jeg ikke Lyst til at blive. Så snart jeg var 10 Skridt fra dem, løb jeg så hurtig jeg kunne et Stykke hen ad Løbegraven. Selvom Forskansningen var ca. 3 Alen høj, så sprang jeg let over den, mens Kuglerne fløj omkring mig. Nu var jeg igen fri, og det varede ikke længe, før vores Soldater tog alle Fjenderne i Løbegraven til Fange. På den Måde slap både Kaptajnen og jeg med et meget kort Fangenskab.

Det var det blodigste Slag nogensinde i Danmark. Vi tog alt deres store Skyts, som de havde beskydt Byen med. Vi tog også ca. 2000 Fanger og en Del Heste og Vogne. Jeg ville ønske, det er det sidste Blod, der skal udgydes i denne Krig, for efter Slaget var der Tusindvis af Døde og Sårede. Vi som stadig er friske og sunde, kan kun takke Gud for Hans Beskyttelse.

Nu beder jeg Dig at hilse dine Forældre og Søskende, samt alle gode Venner, og vær Du og vores kære Små evig kærlig hilset af mig din oprigtige Ægtefælle.

Frederik Knudsen

Frederik Knudsen til sin Bror og Familie

Flensborg, 4. Oktober 1850.

Kære Broder!

Dit Brev fra den 26. har jeg modtaget, og kan til min store Glæde læse, at I er alle ved Helsen. Jeg kan kun skrive, at det samme gælder mig, Gud være lovet.

Jeg har i dag besøgt vores Broder. Der er ikke meget Glæde ved at se ham i så sørgelige Omstændigheder, selvom det er en stor Glæde at tale med ham. Han siger at han for et Par Dage siden han sendte jer et Brev, hvor han fortalte om sin triste Skæbne. Hvis I har fået Brevet, så ved I jo allerede, at han desværre har mistet sit Ben.

Jeg ved godt, at det er en sørgelig Nyhed for jer, men Sorg og Klage hjælper ikke noget, så det skal ikke overdrives. Vi må huske på, at det er Gud, der bestemmer enhver Mands Skæbne.

Jeg kan forstå, at det er særlig hårdt for Dig, Moder, men jeg tænker også, at Du ikke er en af de mest Ulykkelige; Tænk engang på, at der er folk, som har mistet begge Ben eller begge Arme - det er jo dog en meget hårdere Skæbne. Der er også Mødre, som har mistet to Sønner i Krigen.

Husk på: Peder har stadig et frisk Ben, og jeg er jo helt rask og sund. I skal ikke være bekymrede for Peder, for han bliver plejet godt af de venligste mennesker.

Hermed vil jeg slutte med kærlig Hilsen til jer alle. Lev vel!

Din Broder
Frederik Knudsen.

Frederik Knudsen bror Peder bliver såret i Slaget ved Isted, 25. juli, 1850. Han får amputeret sit venstre ben og dør den 21. oktober 1850.